तच्छ्रुत्वा जामदग्न्यस्तु राजपुत्र्या वचस्तदा । उवाच तां वरारोहां निश्चित्यार्थविनिश्चयं ।
॥ राम उवाच ॥ प्रेषयिष्यामि भीष्माय कुरुश्रेष्ठाय भाविनि । करिष्यति वचो मह्यं श्रुत्वा च स नराधिपः ।
न चेत् करिष्यति वचो मयोक्तं जाह्नवीसुतः । धक्ष्याम्यहं रणे भद्रे सामात्यं शस्त्रतेजसा । ७०२५
अथ वा ते मतिस्तत्र राजपुत्रि निवर्त्तते । यावच्छाल्वपतिं वीरं योजयाम्यत्र कर्मणि ।
॥ अम्बोवाच ॥ विसर्ज्जिताऽहं भीष्मेण श्रुत्वैव भृगुनन्दन । शाल्वराजगतं भावं मम पूर्व्वं मनीषितं ।
सौभराजमुपेत्याहमवोचं दुर्व्वचं वचः । न च मां प्रत्यगृह्णात् स चारित्रपरिशङ्कितः ।
एतत् सर्व्वं विनिश्चित्य स्वबुद्ध्या भृगुनन्दन । यदत्रौपायिकं कार्य्यं तच्चिन्तयितुमर्हसि ।
मम तु व्यसनस्यास्य भीष्मो मूलं महाव्रतः । येनाहं वशमानीता समुत्क्षिप्य बलात् तदा । ७०२०
भीष्मं जहि महाबाहो यत्कृते दुःखमीदृशं । प्राप्ताऽहं भृगुशार्दूल चराम्यप्रियमुत्तमं ।
स हि लुब्धश्च नीचश्च जितकाशी च भार्गव । तस्मात् प्रतिक्रियां कर्त्तुं युक्ता तस्मै त्वयाऽनघ ।
एष मे क्रियमाणाया भारतेन तदा विभो । अभवद्धृदि सङ्कल्पो घातयेयं महाव्रतं ।
तस्मात् कामं ममाद्येमं राम सम्पादयानघ । जहि भीष्मं महाबाहो यथा वृत्रं पुरन्दरः ।
इति श्रीमहाभारते उद्योगपर्व्वणि अम्बोपाख्यानपर्व्वणि रामाम्बासंवादे सप्तसप्तत्यधिकशततमोऽध्यायः ॥ १७७ ॥
॥ भीष्म उवाच ॥ एवमुक्तस्तदा रामो जहि भीष्ममिति प्रभो । उवाच रुदतीं कन्यां चोदयन्तीं पुनः पुनः । ७०२५
काश्ये न कामं गृह्णामि शस्त्रं वै वरवर्णिनि । ऋते ब्रह्मविदांहेतोः किमन्यत् करवाणि ते ।
कामं भीष्मश्च शाल्वश्च मम राज्ञि वशानुगौ । भविष्यतो ऽनवद्याङ्गि तत्कारयिष्यामि मा शुचः ।
न तु शस्त्रं ग्रहीष्यामि कथञ्चिदपि भाविनि । ऋते नियोगाद्विप्राणामेष मे समयः कृतः ।
॥ अम्बोवाच ॥ मम दुःखं भगवता व्यपनेयं यतस्ततः । तच्च भीष्मप्रसूतं मे तं जहीश्वर मा चिरं ।
॥ राम उवाच ॥ काशिकन्ये पुनर्ब्रूहि भीष्मस्ते चरणावुभौ । शिरसा वन्दनार्होऽपि ग्रहीष्यति गिरा मम । ७०३०
॥ अम्बोवाच ॥ जहि भीष्मं रणे राम गर्ज्जन्तमसुरं यथा । समाहूतो रणे राम मम चेदिच्छसि प्रियं ।
प्रतिश्रुतञ्च यदपि तत् सत्यं कर्त्तुमर्हसि ।
॥ भीष्म उवाच ॥ तयोः संवदतोरेवं राजन्रामाम्बयोस्तदा । ऋषिः परमधर्म्मात्मा इदं वचनमब्रवीत् ।
शरणागतां महाबाहो कन्यां न त्यक्तुमर्हसि । यदि भीष्मो रणे राम समाहूतस्त्वया मृधे ।
निर्जितोऽस्मीति वा ब्रूयात् कुर्य्याद्वा वचनं तव । कृतमस्या भवेत् कार्य्यं कन्याया भृगुनन्दन । ७०३५
वाक्यं सत्यञ्च ते वीर भविष्यति कृतं विभो । द्वयञ्चापि प्रतिज्ञा ते तदा राम महामुने ।
जित्वा वै क्षत्रियान् सर्व्वान् ब्राह्मणेषु प्रतिश्रुता । ब्राह्मणः क्षत्रियो वैश्यः शूद्रश्चैव रणे यदि ।
ब्रह्मद्विड्भविता तं वै हनिष्यामीति भार्गव । शरणार्थप्रपन्नानां भीतानां शरणार्थिनां ।
न शक्ष्यामि परित्यागं कर्त्तुं जीवन्कथञ्चन । यश्च कृत्स्नं रणे क्षत्रं विजेष्यति समागतं ।
दीप्तात्मानमहं तञ्च हनिष्यामीति भार्गव । स एवं विजयी राम भीष्मः कुरुकुलोद्वहः । ७०४०
तेन युध्यस्व सङ्ग्रामे समेत्य भृगुनन्दन ।